

11 Δεκεμβρίου 2025, Παγκόσμια Ημέρα Tango

Η 11η Δεκεμβρίου είναι η ημέρα γέννησης του Carlos Gardel (11/12/1890 - 24/6/1935), της φωνής και ψυχής της Αργεντινής και κατά συνέπεια του τά(ν)γκο ή τανγκό!

Ο Κάρλος Γκαρντέλ (Carlos Gardel) γεννήθηκε στην Τουλούζη της Γαλλίας. Είναι ο άνθρωπος που σφράγισε με τη φωνή και τη γοητεία του το τάνγκο, το μουσικό είδος που γεννήθηκε στις φτωχογειτονιές του Μπουένος Άιρες και του Μοντεβιδέο στα τέλη του 19ου αιώνα και αγαπήθηκε σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι θαυμαστές του τον αποκαλούσαν «Καρλίτος», «Βασιλιά του Τανγκό», «Μάγο» και περιπαικτικά «Ο Μουγκός» (El Mudo). Γάλλοι, Ουρουγουανοί και Αργεντινοί ερίζουν για την καταγωγή του.

Η ιστορία του πιο διάσημου χορού ξεκινάει με την γέννησή του κάπου στα 1880 στην περιοχή του Ρίο δε λα Πλάτα , στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής και την Ουρουγουάη.

«Χορός είναι η κάθετη έκφραση των οριζόντιων επιθυμιών!» θα πει κάποτε ο μεγάλος θεατρικός συγγραφέας Μπερνάρ Σω και το Tango ίσως εκφράζει ακόμα περισσότερο από κάθε άλλο χορό αυτήν τη ρήση.

Μέχρι το τέλος του 19ου αιώνα, το tango ήταν ευρέως διαδεδομένο στις λαϊκές γειτονιές του Μπουένος Άιρες αλλά αντιμετωπιζόταν εχθρικά από την αστική τάξη, στα προκατειλημμένα μάτια της οποίας φάνταζε σαν συνδεδεμένο με τον υπόκοσμο και τους οίκους ανοχής. Ένας άλλος μεγάλος συγγραφέας ο Χόρχε Λουίς Μπόρχες που τον αποκαλούσε σαν διαβολιά, είναι υπεύθυνος για την σύνδεση του χορού αυτού με τους οίκους ανοχής. Ωστόσο λεγόταν πως αρχικά αυτός ο χορός χορευόταν αποκλειστικά από άνδρες και μάλιστα πολύ πριν διαδοθεί στην Αργεντινή οι αφρικανοί σκλάβοι της περιοχής συγκεντρώνονταν και εκφράζονταν μέσω αυτού του χορού. Ένα ακόμα γεγονός που συνέβαλε στην εξέλιξη του χορού ήταν η άνιση κατανομή ανδρών και γυναικών στην περιοχή. Λόγω των μεταναστεύσεων ο ανδρικός πληθυσμός υπερείχε αριθμητικά από τον γυναικείο πληθυσμό. Έτσι οι άνδρες προκειμένου να κατακτήσουν κάποια γυναίκα διαγωνίζονταν στο ταγκό με αποτέλεσμα να εξασκούνται συστηματικά βελτιώνοντας έτσι την ποιότητα του χορού.

Ο τρόπος που χορευόταν τότε το τάνγκο έμοιαζε με το στυλ που τώρα είναι γνωστό στην Αργεντινή ως canyengue (κανζένγκε), που χαρακτηρίζεται από το λύγισμα των γονάτων, την κλίση του σώματος προς τα μπρός, την αμοιβαία στήριξη του ζευγαριού, και την επαφή στην κοιλιά. Αυτό το στυλ είχε έντονα Αφρικανικά στοιχεία αλλά με την πάροδο του χρόνου υποχώρησε και έδωσε την θέση του σε ένα στυλ με περισσότερη μεγαλοπρέπεια.

Η πρώτη γενιά των ερμηνευτών τάνγκο αναφέρεται σαν η "Παλιά Φρουρά" (Guardia Vieja). Το πρώτο τάνγκο που ηχογραφήθηκε ήταν του Angel Villoldo (Άνχελ Βιζόλντο). Η μουσική παιζόταν με όργανα που μπορούσαν εύκολα να μεταφερθούν: τρίο φλάουτο-κιθάρα-βιολί, με το μπαντονεόν να φτάνει περί τα τέλη του 19ου αιώνα. Η διάδοση του μπαντονεόν οφειλόταν πρωτίστως στον Eduardo Arolas (Εδουάρδο Αρόλας), ενώ ο Vicente Greco (Βισέντε Γκρέκο, 1886-1924) καθιέρωσε το σεξτέτο για το τάνγκο, αποτελούμενο από πιάνο, κοντραμπάσο, δύο βιολιά και δύο μπαντονεόν. Παρά την περιφρόνηση, μερικοί το υποστήριξαν θερμά, όπως ο συγγραφέας Ricardo Güiraldes (ΡΙΚΑΡΔΟ ΓΚΟΥΪΡΑΛΝΤΕΣ), πλέι-μπόυ και γόνος της Αργεντινικής αριστοκρατίας γαιοκτημόνων. Ο Güiraldes έπαιξε ρόλο στη διεθνή απήχηση του τάνγκο, το οποίο κατέκτησε τον κόσμο μέχρι το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Το Τάνγκο είναι ο χορός των συναισθημάτων! Στην γέννησή του εξέφραζε συναισθήματα απόκληρων της κοινωνίας που ένοιωθαν θλίψη, νοσταλγία, ανασφάλεια, και πάθος για μια καλύτερη ζωή. Στη συνέχεια και κατά την περίοδο μετά το 1900 μέχρι και το 1915 ο ρυθμός του γίνεται ο πιο χαρούμενος, πιο έντονος και ακόμα πιο αισθησιακός. Μεταξύ του 1917 μέχρι και 1935 συντελούνται αρκετές αλλαγές, δεδομένου ότι η αργκό του λιμανιού και των παρανόμων, καθώς και οι προκλητικές και αισθησιακές κινήσεις του χορού δεν είναι αποδεκτές από την μεσαία τάξη, συν την εμφάνιση του Bandoneon, του κατεξοχήν μουσικού οργάνου του Tango, συν την διάδοση του Tango στο Παρίσι και στην Ευρώπη, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, γεννάται η ανάγκη για την ύπαρξη μιας αγοράς Tango μουσικής και ηχογράφησης της. Ο χορός γίνεται πιο ευπρεπής και μπαίνει σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με το τραγούδι, είναι η εποχή που δημιουργούνται οι τραγουδιστές - αστέρες με κορυφαίο τον **Carlos Gardel**, η προσωπολατρία του οποίου άγγιζε την υπερβολή, αν αναλογιστεί κανείς την έλλειψη των σημερινών μέσων μαζικής ενημέρωσης, και καταλαμβάνουν την Tango σκηνή, πράγμα το οποίο δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο για τους χορευτές εκείνης της εποχής.

Στα μέσα της δεκαετίας του 1920 έως τα μέσα της δεκαετίας του 1930, ο χορός στο Buenos Aires γίνεται λιγότερο δημοφιλής σε σχέση με το τραγούδι. Και φτάνουμε στην Χρυσή περίοδο του Τάνγκο στα 1935 μέχρι και τα 1955. Το 1935, έτος το οποίο συμπίπτουν δύο γεγονότα εξαιρετικά μεγάλης σημασίας, το πρώτο είναι ο θάνατος του Carlos Gardel και το δεύτερο το ντεμπούτο της ορχήστρας του Juan D' Arienzo στο καμπαρέ "Chantecler", ξεκινά η λεγόμενη χρυσή περίοδος του Tango, η οποία λήγει με την πτώση του Περόν το 1955. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου όλα τα στοιχεία του Tango βρισκότανε σε απόλυτη αρμονία. Οι μουσικοί παίζανε για τους χορευτές, οι τραγουδιστές τραγουδούσαν και εντάσσονταν μέσα στην ορχήστρα, σε αντίθεση με την προηγούμενη περίοδο, όπου οι τραγουδιστές κυριαρχούσαν. Η ύπαρξη πολλών μεγάλων και εξαιρετικών ορχηστρών, αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για την εξέλιξη του χορού και οδήγησε σε έναν γόνιμο ανταγωνισμό, ο οποίος εκτόξευσε τη μουσική στο απόγειό της.

Η ουσιαστική **περίοδος κρίσης του Tango ξεκινά με την πτώση του Περόν το 1955**. Το Tango καταδιώχθηκε από τις στρατιωτικές δικτατορίες που ακολουθήσανε. Ο αριθμός των 600 ορχηστρών που υπήρχανε επί εξουσίας Περόν μειώνεται δραματικά ιδιαίτερα κατά την περίοδο της σκληρότερης δικτατορίας που γνώρισε η Αργεντινή από καταβολής της, της δικτατορίας του Βιδέλα το 1974. Χιλιάδες συλλήψεις, φυλακίσεις και εξαφανίσεις αντιφρονούντων. Μουσικοί και δημιουργοί του Tango, ανεξαρτήτως πολιτικών πεποιθήσεων, υποχρεώνονται να εγκαταλείψουν τη χώρα. Το μεγαλύτερο ποσοστό των αυτοεξόριστων προσφύγων καταφεύγει στο Παρίσι όπου και ανατρέχει στις ρίζες του Tango, καθώς γεννάται η νοσταλγία για την πατρίδα, η θλίψη και ο πόνος της υποχρεωτικής εγκατάλειψης. Το Tango πολιτικοποιείται και γίνεται όργανο μιας

αντιπολίτευσης που θέλει να δράσει δυναμικά στην αλλαγή της κοινωνίας. Η μουσική παίζει πια τον κυρίαρχο ρόλο, το τραγούδι και ο χορός περνάνε σε δεύτερη μοίρα και η επίδραση της τζαζ οδηγεί στην γένεση του Tango Nuevo με κύριο εκπρόσωπό του τον Astor Piazzolla που αν και κατακρίθηκε από τους ίδιους τους συμπατριώτες του η καταξίωσή του ήρθε πολύ αργότερα.

Σήμερα το τάνγκο χορεύεται σε όλο τον κόσμο και έχει αγαπηθεί από εκατομμύρια ανθρώπους . Όπως κάθε χρόνο, την ημέρα των γενεθλίων του θρυλικού Κάρλος Γκαρντέλ, εορτάζεται, στο Μπουένος Άιρες η ημέρα του τάνγκο στις 11 Δεκεμβρίου !

Διαβάστε και το παλαιότερο άρθρο για την παγκόσμια ημέρα tango κάνοντας κλικ [εδώ](#) [1].

by oddgait on Πέμ, 11/12/2025 - 22:46

Source

URL:

<http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/content/11-%CE%B4%CE%B5%CE%BA%CE%B5%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%AF%CE%BF%CF%85-2025-%CF%80%CE%B1%CE%B3%CE%BA%CF%8C%CF%83%CE%BC%CE%B9%CE%B1-%CE%B7%CE%BC%CE%AD%CF%81%CE%B1-tango>

Σύνδεσμοι

[1] <http://2gym-evosm.thess.sch.gr/drupal7/?q=el/content/11-%CE%B4%CE%B5%CE%BA%CE%B5%CE%BC%CE%B2%CF%81%CE%AF%CE%BF%CF%85-2024-%CF%80%CE%B1%CE%B3%CE%BA%CF%8C%CF%83%CE%BC%CE%B9%CE%B1-%CE%B7%CE%BC%CE%AD%CF%81%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-tango>